

A Fővárosi Ítéltábla a Buczkó Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Buczkó Péter ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a (jogtanácsos neve) jogtanácsos által képviselt I. rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű és II.rendű alperes neve (II. rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen sajtó-helyreigazítás iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2015. február 17. napján kelt 22.P.20.062/2015/2. számú ítélete ellen a felperes részéről 3. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az I. rendű alperes által szerkesztett napilapot kiadó, valamint a II. rendű alperes által szerkesztett honlapot üzemeltető ... (címe) részére 15.000 (Tizenötezer) forint fellebbezési költséget.

A le nem rótt 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illeték a Magyar Állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperesnek az I. rendű alperes által szerkesztett ... című napilapban és a II. rendű alperes által szerkesztett ... internetes hírportálon ...-i számában megjelent „...” című írásban foglaltak miatt előterjesztett sajtó-helyreigazítás iránti keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 20.000 forint jogtanácsosi munkadíjat egyetemlegesen. Megállapította, hogy a le nem rótt 36.000 forint illetéket az állam viseli.

A felperes keresetét az Smtv. 12. § (1)-(2) bekezdésében, a Pp. 342. § (1)-(2) bekezdésében, a Pp. 343. § (1), (3) bekezdésében foglalt szabályozás alapján bírálta el, figyelemmel a PK 12. számú állásfoglalás rendelkezéseire.

Határozatának indokolásában kifejtette, hogy a iskola működésével kapcsolatosan kialakult vita széleskörű társadalmi érdeklődést váltott ki, arról a sajtó is beszámolt. Az üggyhöz kapcsolódóan meghozott jogerős bírósági ítélet megállapította, hogy az iskola működtetése során nemzetiségi alapon jogellenesen került sor a gyerekek elkülönítésére. A másodfokú ítéletet kommentálva a felperes sajtóközleményt adott ki, a perbeli, a „...” rovatban megjelenő írás a sajtóközleményben írtakhoz kapcsolódóan jelent meg. Az írás egészét tekintve, annak szöveggörnyezetére figyelemmel a közlések arra kívánják felhívni a figyelmet, hogy a bírósági ítéletben foglaltak szerint a felperes szegregációs gyakorlatot engedett, a bírósági határozat meghozatalát követően pedig jogszabály

módosítást kezdeményez annak érdekében, hogy korábbi gyakorlatát ne érhesse a jogellenesség vádja.

Az elsőfokú bíróság megítélése szerint ezen közlés egyértelműen a felperesnek az ügyben elfoglalt álláspontját kritizáló megnyilvánulás, a cikkíróban kialakult értékítélet közlése. Az írás jellegéből, stílusából adódóan ennek formája a tényközléshez áll közelebb, azonban az nem tekinthető a tényleges helyzetre vonatkozó állításnak, csupán tényállítási köntösben történt alperesi véleménynyilvánításnak. Az Alkotmánybíróság 36/1994. (VI. 24.) AB számú határozatában foglaltakra figyelemmel a véleménynyilvánításnak a perbelihez hasonló megjelenési formáját a bírói gyakorlat megengedettnek tartja. Az alkotmánybíróági határozat indokolásában megjelölt követelményeknek a perbeli írás megfelelt, az olyan típusú tényhamisítás, mint amire a felperes hivatkozott, a sajtócikkben nem lelhető fel.

Nem találta helytállónak az elsőfokú bíróság azt a felperesi álláspontot, miszerint a sérelmezett közlésekkel az alperesek a jogszabály módosítás célját és tartalmát tüntetik fel hamis színben. Az írás mindössze a jogszabály módosításnak az alperesek által értelmezett célját, hatását közli, amely közlés a véleménynyilvánítási szabadság kereteit nem lépte át.

A perköltségviselés tárgyában a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott, figyelemmel a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-ában foglaltakra. Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az első fokú határozat megváltoztatását és a keresetnek helyt adó döntés meghozatalát kérte. Másodlagosan az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra kötelezését indítványozta.

Álláspontja szerint a kifogásolt közlések, mely szerint a felperesi minisztérium törvényesíti a faji elkülönítést, a rasszizmust Magyarországon, valamint ... miniszter maga fogja eldönteni, hogy mikor alkalmazható faji elkülönítés Magyarországon, egyértelműen valótlan tényállítások. Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a szövegkörnyezetre utalással tekintette a nyelvtanilag saját maga által is tényállításnak minősített közléseket véleménynyilvánításnak. Helyesen hivatkozott a 36/1994. AB határozatban írtakra, ugyanakkor a helyes jogi háttér rögzítése ellenére helytelen jogi következtetések levonására került sor. Kifejtette, hogy az alperesi hivatás gyakorlásának szabályai szerint elvárható lett volna a tények valóságtartalmának vizsgálata, azonban a véleménynyilvánítási alapjog felelős gyakorlásából adódó gondosságot az alperesek elmulasztották. Hangsúlyozta, hogy a cikk sérelmezett részei nem véleményt fogalmaznak meg, hanem a minisztérium negatív minősítése érdekében önkényes, valótlan, sértő tényállításokat közölnek.

Arra a nem várt esetre, ha a másodfokú bíróság nem osztaná a fenti érvelését, hivatkozott arra, hogy a kifogásolt közlések a valóságot abban a hamis színben tüntetik fel, mintha a bírósági ítéletre az lenne a felperesi válasz, hogy törvényesítik a faji elkülönítést, a rasszizmust és ... miniszter maga fogja eldönteni, hogy mikor alkalmazható faji elkülönítés Magyarországon. A bíróság által nemzetiségi alapon jogellenes elkülönítésnek minősített iskolai oktatás vonatkozásában a működéssel kapcsolatos jogszerű megoldási módok keresése nem állítható be a faji elkülönítés és a rasszizmus támogatásaként vagy legalizálásaként.

A másodfokú eljárás során előadta, hogy 2015. április 22-én a Kúria felülbírálván az alapperben első- és másodfokon eljáró bíróságok döntését kimondta, hogy nem történt szegregáció a ... általános iskolában. Mindez a perbeli jogvita elbírálása szempontjából olyan lényeges körülmény, amelyet köztudomású tényként figyelembe kell venni.

Az I-II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme az első fokú határozat helybenhagyására irányult.

Megítélésük szerint a perbeli cikk a jogerős bírósági ítéletek megállapításai alapján vont le különböző következtetéseket és az akkori aktuális kontextusban alkotott olyan véleményt, melyet a felperes túrni köteles. Az, hogy egy jogszabály alkotásnak mi a célja, tág körben megvitatható.

A Fővárosi Ítéltábla a felperes fellebbezését nem találta alaposnak.

Az elsőfokú bíróság ítéletének felülvizsgálata során nem észlelt olyan lényeges eljárási szabálysértést, ami miatt az első fokú ítéletet hatályon kívül kellett volna helyeznie.

Az első fokú bíróság a jogvitában alkalmazandó jogszabályi rendelkezéseket helytállóan, teljes körűen ismertette. A másodfokú bíróságnak az első fokú határozat érdemi felülvizsgálata során azt kellett megítélnie, hogy az adott közlési mód, a perbeli cikkben megfogalmazottak elérik-e azt a szintet, ami már indokolja a sajtó-helyreigazítás elrendelését.

Egyetértett az első fokon eljáró bíróság azon megállapításával, miszerint a perbeli kifogásolt közlések tényállításoknak tekintendők, ugyanakkor az elsőfokú bíróság helyen igazodott az Alkotmánybíróság e körben kifejtett álláspontjához. A 36/1994. (VI. 24.) AB számú határozat indokolásából kitűnően a véleménynyilvánítás szabadságához fűződő alapjog nem tesz különbséget a tényközlés és az értékítélet között. A véleménynyilvánítás szabadsága általában mindenféle közlés szabadságát magában foglalja, függetlenül a közlés módjától, értékétől és többnyire valóságtartalmától is.

A jogvitában az alperesek által megfogalmazott véleményt kellett mérlegelés alá venni. Kétségtelen, hogy az üggyel kapcsolódóan kialakult társadalmi vita már az alapper megindítását megelőzően elmergesedett, ettől függetlenül a véleménynyilvánítás szabadságához fűződő alapjog az alperesektől nem vonható el.

Az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdése értelmében mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához. A (2) bekezdés szerint Magyarország elismeri és védi a sajtó szabadságát és sokszínűségét, biztosítja a demokratikus közvélemény kialakulásához szükséges szabad tájékoztatás feltételeit. Az Alkotmánybíróság kapcsolódó határozataiban alapelveként került rögzítésre, hogy a szabad véleménynyilvánításhoz való jog a véleményt annak érték- és igazságtartalmára tekintet nélkül védi. A közügyek vitatása a demokratikus társadalom létezésének olyan eleme, amely feltételezi a különböző politikai nézetek, vélemények kinyilvánítását, a közhatalom működésének bírálatát. A közügyekre vonatkozó, akár túlzó és felfokozott vélemények abban az esetben is alkotmányos védelmet élveznek, ha azok esetlegesen értéktelenek vagy érzelmeken alapulnak, illetőleg hamis tartalmúak.

Mindezek alapján tehát az első fokon eljáró bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a kifogásolt kijelentések a véleménynyilvánítás szélesnek tekinthető határain belül maradtak.

A kifogásolt cikkben írtak valóságtartalmának elbírálása, a sérelmezett közlések minősítése a sajtó-helyreigazítási eljárás kereteit meghaladja.

A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint az alperesek részéről megfogalmazott közlések összességében olyan véleményt fejtenek ki a felperes által képviselt politikával szemben, mely véleményt a felperes köteles eltúrni.

Az elsőfokú bíróság határozatának helybenhagyására a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint, annak lényegében helyes indokai alapján került sor.

A perköltségviselés tárgyában a másodfokú bíróság a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése szerint határozott. A jogtanácsosi munkadíjból álló alperesi másodfokú költség

mértékének megállapítására a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdésében és (5) bekezdésében foglaltakra figyelemmel került sor. A személyes illetékmentes felperes a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán előlegezett fellebbezési illeték megfizetésére nem kötelezhető, az a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam terhén marad.

Budapest, 2015. szeptember 22.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró

Dr. Kisbán Tamás s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő